

Tại Sao Hồi Đó Em Mười Bảy Tuổi

Tại sao hồi đó em mười bảy tuổi? Thời gian gió thổi...Thổi em sang sông! Mây trắng bành bồng...ngàn năm mây trắng! Anh cũng lẳng lặng đi vào quân trường, rừng núi mù sương, đạn bom chất ngất!

Tay không ở đất để níu chân ai!
Gió cũng không xoay lưng người trở lại!

Tại em con gái, Trời làm mình xa...
Cũng tại sơn hà...khi không nguy biến!

Mùa Xuân én liệng, trời Xuân ở đâu? Ngoại vẫn vườn cau sớm chiều lau mắt. Cháu Ngoại đi thật, đi đâu không về? Lá rụng đường tre vàng hoe nắng quái...

Mạ sinh con gái. Gái lớn theo chồng. Ba nhìn mênh mông, Thu, Đông, buồn bã. Rừng anh thay lá không biết bao mùa. Đường quân quanh co, lá cờ đi tới...Tới chỗ nói dối. Tới đời ăn gian...Việt Nam! Việt Nam! Hàng hàng nước mắt...

Em có hạnh phúc? Nói đi, anh nghe! Anh không trở về, lòng thăm cứ hỏi...Hay em trôi nổi trên biển không bờ? Anh đâu có ngờ mình trong rào kẽm! Rờ vai đạn xém còn đau thấu tim. Anh nhớ thương em đêm đêm cầu nguyện: em có ra biển xin đến được bờ...

Mười bảy tuổi mơ...trăm năm là mộng! Đồi ôi cái bóng cứ đè lên nhau! Tại sao? Tại sao em lên mười bảy rồi anh hết thấy em trên đường xưa? Đốc Bà Trưng mưa chiều anh về phép...Cổng tù cũng khép khi anh tàn binh!

Đà Lạt mình xanh rồi vàng hoa nở...

Em ơi còn nhớ hoa quỳ không em?

Anh đang ngược lên khi anh quỳ xuống, em về có muện, anh vẫn chờ em! Bốn mươi năm...thêm! Chắc còn thêm nữa? Quê Hương mình đó! Trời ơi Quê Hương!

Trần Văn Lệ